

Sygn. akt *XVII AmA 15/18*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący – **Sędzia SO Andrzej Turliński**

Protokolant – sekretarz sądowy Joanna Nande

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2020 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) **Sp. z o. o. w W.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów**

o stwierdzenie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów

na skutek odwołania (...) Sp. z o. o. w W. od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 29 grudnia 2017 r. Nr (...)

I. uchyla zaskarżoną decyzję,

II. zasądza od Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na rzecz (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 1737 zł (jeden tysiąc siedemset trzydzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia SO Andrzej Turliński

Sygn. akt XVII AmA 15/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 grudnia 2017 r. Nr (...) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Prezes UOKiK, pozwany) na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2017 r., poz. 22 ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 4 – 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie podejrzenia stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, określoną w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 tej ustawy, działania (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (powód), polegające na prezentowaniu obowiązujących kursów wymiany walut w układzie kolumn odwrotnym od powszechnie przyjętego (tj. w kolumnie lewej kursy skupu walut, a w kolumnie prawej kursy sprzedaży), które to działania wprowadza konsumentów w błąd w zakresie kursu, który będzie zastosowany do przeliczenia przy kupnie/sprzedaży walut, a w konsekwencji stanowi nieuczciwą praktykę rynkową, o której mowa w art. 5 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 w związku z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (j.t. Dz.U. Z 2017, poz. 2070) oraz godzi w zbiorowe interesy konsumentów i nakazał zaniechania jej stosowania – pkt I decyzji.

W pkt II decyzji Prezes UOKiK na podstawie art. 26 ust. 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 33 ust. 4 – 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk

naruszających zbiorowe interesy konsumentów, Prezes UOKiK nałożył na powoda, obowiązek publikacji – na koszt powoda – przedmiotowej decyzji w całości, na stronie internetowej powoda w ten sposób, że odnośnik do treści decyzji powinien zostać umieszczony na stronie głównej przedsiębiorcy oraz utrzymywania jej na przedmiotowej stronie internetowej przez okres jednego miesiąca kalendarzowego.

W punkcie III decyzji Prezes UOKiK na podstawie art. 103 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów nadał decyzji w zakresie pkt I i II jej sentencji rygor natychmiastowej wykonalności.

W punkcie IV decyzji Prezes UOKiK nałożył na powoda – w związku z naruszeniem zakazu, o którym mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 tej ustawy, w zakresie opisanym w pkt I sentencji decyzji – karę pieniężną w wysokości 1 238 332 zł.

W punkcie V decyzji Prezes UOKiK obciążył powoda kosztami postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w kwocie 104 zł i zobowiązał powoda do ich zwrotu Prezesowi UOKiK w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji.

Od ww. decyzji powód wniósł odwołanie zaskarżając ją w całości.

Zarzucił Prezesowi UOKiK:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, w tym:

a) przepisu art. 1 ust. 1 uokik przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, w tym bezpodstawne przyjęcie, że sprawa ma charakter publiczny, gdyż wiąże się z ochroną praw potencjalnie nieograniczonej liczby konsumentów, którzy mogli lub mogą być narażeni na negatywne skutki działań stosowanych przez powoda,

b) przepisu art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 uokik w zw. z art. 5 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 3 ze zm.) dalej upnpr przez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, w tym bezpodstawne przyjęcie, że działania powoda polegające na prezentowaniu obowiązujących kursów wymiany walut według wzoru w kolumnie lewej kursy sklepu, a w kolumnie prawej kursy sprzedaży wprowadzają konsumentów w błąd w zakresie kursu, który będzie zastosowany do przeliczenia przy kupnie/sprzedaży walut, co stanowi nieuczciwą praktykę rynkową i godzi w zbiorowe interesy konsumentów;

c) art. 5 w zw. z art. 2 lit a), e) oraz h) oraz art. 6 ust. 1 Dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych – dalej Dyrektywa - przez ich niezastosowanie względnie błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, w tym bezpodstawne przyjęcie, że praktyka stosowana przez powoda jest nieuczciwą praktyką rynkową wprowadzającą w błąd, względnie naruszającą wymóg staranności zawodowej, której należy oczekiwać od powoda jako przedsiębiorcy podczas, gdy brak jest w Dyrektywie spełnienia przesłanek uzasadniających zarzut niezachowania przez powoda wymogów staranności zawodowej;

d) przepisu art. 26 ust. 3 uokik w zw. z art. 33 ust. 4 – 6 tej ustawy przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na nałożeniu na powoda obowiązku publikacji przedmiotowej decyzji w całości na stronie internetowej powoda podczas, gdy brak jest przesłanek uzasadniających zastosowanie ww. środka, a jego nałożenie godzi nadto w zasadę proporcjonalności;

e) przepisu art. 103 uokik przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na opatrzeniu Decyzji Prezesa UOKiK rygiorem natychmiastowej wykonalności podczas, gdy brak jest okoliczności uzasadniających nałożenie rygoru natychmiastowej wykonalności, a jego nałożenie godzi nadto w zasadę proporcjonalności;

f) przepisu art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na nałożeniu kary pieniężnej w wysokości 1.238.332 zł, podczas gdy brak jest okoliczności do nałożenia kary finansowej co do zasady i co do wysokości, w szczególności orzeczenie kary jest nieproporcjonalne do stwierdzonych naruszeń i nie uwzględnia w dostatecznym stopniu istotnych okoliczności łagodzących karę, co stanowi naruszenie art. 111 ust. 1 oraz ust. 2 uokik;

2. sprzeczność ustaleń dokonanych przez Prezesa UOKiK z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności polegająca na:

a) ustaleniu, że zarówno w Polsce jak i za granicą, zwyczajowo przyjęła się w powszechnym stosowaniu model tablicy, w której wartość kursów skupu walut umieszczano po lewej stronie zaś kurs sprzedaży walut po prawej podczas, gdy z materiału dowodowego dostarczonego przez powoda wynika, że w niektórych krajach (w tym w Unii Europejskiej) istnieją regulacje prawne ustalające wygląd tablicy kursowej, a w pozostałych krajach istnieje dowolność w kształtowaniu tablicy kursowej i przedsiębiorcy stosują również tablice kursowe podobne do tablic powoda;

b) ustaleniu, że tablica kursowa według kolejności: wartość kursów skupu walut po lewej stronie, a wartość kursów ich sprzedaży po prawej, jest zwyczajowo przyjęta jako powszechnie stosowana, podczas gdy z materiału dowodowego okoliczność taka nie wynika; przeciwnie, z dowodów z dokumentów, dostarczonych przez powoda wynika, że w innych miejscach na terenie Polski, zwłaszcza w K. i W. oraz za granicą, zwyczajowo jest stosowana tablica kursowa w „wariacie B” zakwestionowanym przez Prezesa Urzędu, identyczna do stosowanej przez powoda;

c) ustaleniu, że tablica kursowa według kolejności wartość kursów skupu walut po lewej stronie, wartość kursów sprzedaży walut po prawej stronie jest zwyczajowo przyjęta jako powszechnie stosowana przy jednoczesnym stwierdzeniu przez Prezesa Urzędu, że tablica w „wariacie A” nie ma charakteru wzorca normatywnego, a ponadto nie jest prowadzona żadna ewidencja danych co do stosowanych wariantów tabel kursów wśród przedsiębiorców prowadzących działalność kantorową w Polsce i za granicą;

d) ustaleniu, że tabela w „wariacie B” była stosowana incydentalnie przez przedsiębiorców, przy czym w najszerszym zakresie stosuje ją grupa przedsiębiorców, do której należy powód, podczas gdy z materiału dowodowego sprawy wynika, że na ok. 30 placówek zlokalizowanych w centrum miasta K. bezpośrednio konkurujących z 5 kantorami powoda, w 22 placówkach stosowana jest tablica kursowa w „wariacie B” zakwestionowanym przez Prezesa Urzędu;

e) ustalenie, że to powszechnie obowiązujące przepisy (tj. wskazane przepisy uokik i upnpr) wiążą przedsiębiorcę oraz obligują do konkretnych zachowań, a nie standardy dowolnie kształtowane przez innych przedsiębiorców działających na tym samym rynku, podczas, gdy z materiału dowodowego dostarczonego przez powoda, ale również z twierdzeń Prezesa Urzędu zawartych również w uzasadnieniu decyzji wynika, że brak jest regulacji prawnych w zakresie kolejności wskazania kursów na tablicy kursowej oraz wysokości kursów poszczególnych walut, a wszelkie ustalenia w tym zakresie są kształtowane przez działania przedsiębiorców, działających na tym samym rynku, którzy tworzą w ten sposób powszechnie obowiązujące, w tym lokalne zwyczaje;

f) ustalenie, że powód nie podejmował działań zmierzających do zminimalizowania współczynnika transakcji anulowanych i reklamowanych podczas, gdy z materiału dowodowego sprawy, zwłaszcza dostarczonego przez NBP wynika, że wykonywał wszelkie zalecenia NBP zmierzające do zminimalizowania wskaźnika transakcji anulowanych i reklamowanych oraz, że we własnym zakresie, niezależnie od zaleceń NBP podejmował wszelkie działania zmierzające do zminimalizowania reklamacji i anulowania transakcji, jak np. wprowadzenie ustnej procedury anulowania transakcji (zalecenia NBP z dnia 5 kwietnia 2013 r.), unowocześnienie tablic kursowych, rezygnacja z praktyki prezentowania obniżonych kursów sprzedaży walut na szybie kasjerskiej (zalecenia NBP z dnia 16 listopada 2015 r.);

g) ustalenie, że mechanizm stosowania tablicy w „wariacie B” z określonym kursem umożliwia powodowi skup waluty obcej po kursie znacznie korzystniejszym od średniego obowiązującego w danym dniu, zapewnia mu wyższą marżę, w związku z prowadzoną działalnością podczas, gdy z materiału dowodowego okoliczność taka nie wynika. Pozwany nie prowadził żadnego postępowania dowodowego co do polityki kursowej, w tym zakresie marży jakiegokolwiek przedsiębiorcy, prowadzącego działalność kantorową na terenie RP, a wszelkie jego ustalenia w tym zakresie są całkowicie gołosłowne;

h) ustalenie, że powód potwierdził ustaloną przez Prezesa Urzędu celowość stosowanej praktyki w piśmie z dnia 13 listopada 2017 r., w którym stwierdził, że w sytuacji wykonania nakazu zaniechania praktyki, zyskają na tym

bezpośredni konkurencji, stosujący tablicę w „wariancie B”, podczas gdy z materiału dowodowego okoliczność taka nie wynika, ponieważ w ww. piśmie powód jednoznacznie wskazał, iż uwzględniając obiektywne warunki konkurencji rynkowej powód stosuje takie praktyki jak jego bezpośredni konkurencji oraz, że zastosowanie rygoru w zakresie wykonania nakazu zaniechania praktyki może doprowadzić do znaczącej i trwałej zmiany stosunków konkurencyjnych na lokalnym rynku, na którym działalność prowadzi powód i może się wiązać z osłabieniem jego pozycji rynkowej; Prezes Urzędu zinterpretował twierdzenia powoda zawarte w ww. piśmie w sposób arbitralny, wybiórczy i tendencyjny;

i) ustaleniu, że powód w piśmie z dnia 13 listopada 2017 r. przyznał, że zastosowanie tablicy w „wariancie A”, przy jednoczesnym zniżeniu kursu skupu nie przyniesie oczekiwanego rezultatu w postaci nakłonienia takiej samej ilości klientów do skorzystania z oferty powoda podczas, gdy okoliczność taka będąca formą prognozy rynkowej z pisma powoda z dnia 13 listopada 2017 r. w żaden sposób nie wynika;

j) ustaleniu, że powtarzalny schemat załatwiania reklamacji klientów powoda potwierdza celowość i świadomość stosowanej praktyki, zmierzającej – jak twierdzi Prezes Urzędu – do wprowadzenia w błąd konsumenta i osiągnięcia zysku jego kosztem podczas, gdy z materiału dowodowego taka okoliczność nie wynika. Powód rozpatrywał reklamacje indywidualnie, przy czym posiadał wzór odpowiedzi i w przypadku uwzględnienia reklamacji, którą uprzednio rozpatrzył pozytywnie, odpowiadał klientowi posługując się gotowym wzorem odpowiedzi, którą posiadał w komputerze; Powód w każdym przypadku ustosunkowywał się do pisemnych skarg i reklamacji klientów, a tym samym przyjęta przez niego polityka reklamacyjna uwzględniała interes klienta w każdym uzasadnionym przypadku zgodnie z regulaminem reklamacji;

k) ustaleniu, że przez uwzględnienie reklamacji, powód przyznawał racje reklamującym klientom, że stosowana w jego kantorach tablica kursowa mogła faktycznie wprowadzać w błąd podczas, gdy z materiału dowodowego wynika, że intencją powoda przy rozpatrywaniu reklamacji była dbałość o jakość obsługi, w tym dobre relacje z klientami powoda będąca pochodną silnej konkurencji na lokalnym rynku;

l) ustaleniu, że stosowanie przez powoda tablicy kursowej w „wariancie B” narusza zbiorowe interesy konsumentów podczas, gdy z materiału dowodowego dostarczonego przez powoda wynika, że powód nie zagraża w żaden sposób konsumentom. Tablica kursowa jest wyraźnie oznaczona i na niej powiększoną i pogrubioną czcionką, w języku polskim i angielskim użyto sformułowań „sprzedajemy”, „kupujemy”. Każdy potencjalny klient może zaznajomić się z tak oznaczoną tablicą, a w razie braku znajomości języka może uzyskać informacje od kasjera, który włada językiem polskim i zagranicznym i jest chętny do pomocy; w razie nieakceptowania kursu każdy klient ma możliwość jego negocjacji, o czym informacja znajduje się na szybie przy stanowisku kasjera w każdym kantorze powoda; dodatkowo każdy klient ma możliwość zapoznania się z aktualnymi kursami NBP, o czym informacja znajduje się również na tablicy ogłoszeń każdego kantoru;

3. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na merytoryczną treść decyzji, a to przez naruszenie swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233 k.p.c. w zw. z art. 84 k.p.c. wyrażające się w szczególności w pominięciu istotnych twierdzeń i oświadczeń powoda co do ustalenia stanu faktycznego, a także twierdzeń NBP i Prezesa Urzędu wyrażonych w pismach załączonych do akt sprawy i dotyczących również ustalenia stanu faktycznego, w szczególności:

a) pominięcie okoliczności, że w najbliższym otoczeniu powoda, który prowadzi łącznie 10 kantorów w K., W. i W., aż 26 innych przedsiębiorców w ww. miastach stosuje tablice w „wariancie B” (str. 10 uzasadnienia decyzji Prezesa Urzędu);

b) pominięcie okoliczności, opisanej na str. 4 – 6 pisma z dnia 2 lutego 2017 r., oraz na str. 4 pisma z dnia 13 listopada 2017 r., że powód przy prowadzonej działalności przestrzegał wszelkich standardów informacyjnych, a mianowicie w każdym kantorze posiadał dużą tablicę kursową, która była bardzo wyraźnie oznaczona zarówno w języku polskim, jak i angielskim oraz, że na szybie każdego kantoru było napisane, że w razie jakichkolwiek wątpliwości dotyczących

transakcji, każdy konsument może zwrócić się do kasjera z zapytaniem i to zarówno w języku polskim, jak i angielskim oraz, że w razie potrzeby każdy klient powoda może negocjować kurs waluty;

c) pominięcie okoliczności wskazanej na str. 5 pisma powoda z dnia 2 lutego 2017 r., że w każdym kantorze powoda klient ma możliwość wglądu w bieżące komunikaty NBP zawierające informacje o walutach, będących przedmiotem obrotu, która to informacja znajduje się na tablicy ogłoszeń kantoru;

d) pominięcie okoliczności, że powód prowadzi prokonsumencką politykę reklamacyjną, opisaną szczegółowo na str. 4 i 5 pisma powoda z dnia 2 lutego 2017 r.;

e) pominięcie okoliczności, że większość skarg klientów, powołanych w uzasadnieniu decyzji Prezesa Urzędu lub załączonych przez powoda do pisma z dnia 2 lutego 2017 r. dotyczy stosowanego przez powoda kursu wymiany waluty, a nie praktyki stosowania tablicy w „wariantcie B” kwestionowanym przez Prezesa Urzędu;

f) pominięcie okoliczności, że powód zawsze wykonywał rzetelnie wszelkie zalecenia pokontrolne NBP, również w zakresie polityki reklamacyjnej i podejmowania działań minimalizujących ilość reklamowanych transakcji, w tym pominięcie okoliczności, że instytucja anulowania transakcji została wprowadzona w wyniku wykonania zaleceń pokontrolnych;

g) pominięcie okoliczności, wynikającej z danych zamieszczonych w pismach powoda z dnia 2 lutego 2017 r. i 13 listopada 2017 r., że liczba transakcji anulowanych i liczba pisemnych reklamacji sukcesywnie się zmniejszała w latach 2014 – 2016;

h) pominięcie okoliczności, podnoszonej przez powoda w piśmie z dnia 2 lutego 2017 r., że rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 24 września 2004 r. w sprawie wyposażenia lokalu przeznaczonego do wykonywania działalności kantorowej oraz sposobu prowadzenia ewidencji i wydawania dowodów kupna i sprzedaży wartości dewizowych (Dz.U. z 2004 r. Nr 219, poz., 2220) nie wskazuje kolejności, porządku czy układu treści obejmujących informacje o kursach sprzedaży lub skupu walut na tablicy kursowej, co skutkuje tym, że przedsiębiorcy działający na krajowym rynku w różnorodny sposób formułują przekaz informacyjny zawarty na tablicy kursowej;

i) pominięcie okoliczności, że NBP nigdy nie kwestionował kolejności rubryk tablicy informacyjnej powoda, co wynika z materiału dowodowego – protokołów kontroli NBP i zaleceń pokontrolnych NBP, kierowanych do powoda;

j) pominięcie okoliczności, że powód na str. 20 pisma z 2 lutego 2017 r. deklarował chęć wprowadzenia udogodnień dla konsumentów, obok już istniejących, które jeszcze bardziej zadbają o jego interes i satysfakcję; pominięcie okoliczności, że w ślad za sugestią Prezesa Urzędu, powód w piśmie z dnia 29 marca 2017 r. na str. 3 zaproponował niezależnie od procedury reklamacyjnej umieszczonej na tablicy informacyjnej każdego kantoru, umieszczenie naklejki na oknie każdego kantoru z informacją w języku polskim i angielskim o zasadach składania reklamacji; jednocześnie powód zadeklarował ponownie chęć współpracy w zakresie dbałości o dobro klientów i ich satysfakcję ze świadczonych usług.

Powód wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji albo zmianę decyzji w całości ewentualnie w części, zwłaszcza w zakresie pkt IV poprzez odstąpienie od wymierzenia kary, względnie jej obniżenie.

Powód wniósł także o wstrzymanie wykonania decyzji odnośnie punktów I oraz II i III jej sentencji do czasu rozstrzygnięcia sprawy.

Wniósł również o dopuszczenie i przeprowadzenie następujących dowodów:

- wydruku ze strony internetowej Poczty Polskiej S.A. (witryna dostępna pod adresem: (...)) na okoliczność współpracy Banku (...) z (...) w zakresie wykorzystania placówek pocztowych dla potrzeb dystrybucji produktów finansowych,

- wydruku publikacji pt. „(...)pl: Liczba placówek bankowych – III kw. 2017” (27.11.2017 r.) na okoliczność liczby placówek bankowych w Polsce,
- wydruku informacji ze strony (...) stanowiącej część serwisu internetowego (...) Bank S.A. na okoliczność istnienia rynku kantorów internetowych,
- fotografii tablicy kursowej kantoru należącego do sieci (...) na okoliczność stosowania w Unii Europejskiej analogicznych tablic kursowych, jak te które kwestionuje Prezes UOKiK,
- pisma NBP z dnia 4 czerwca 2013 r. (DOK-KD-IK-5611-70/2013) na okoliczność istnienia swobody przedsiębiorców w zakresie kształtowania kursów kupna i sprzedaży walut w działalności kantorowej,
- zestawienia (listy) oraz wydruku materiałów fotograficznych wykonanych przez powoda w dniach 6 – 7.02.2018 r. na okoliczność stosowania przez innych przedsiębiorców tablicy kursowej w wariantcie zakwestionowanym w zaskarżonej decyzji,
- „Wyjaśnień w sprawie ustalania wysokości kar pieniężnych za stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów (W., maj 2013 r.) na okoliczność metodologii przyjętej przez pozwanego do ustalania wysokości kar pieniężnych.

Powód wniósł także o zasądzenie od Prezesa UOKiK na swoją rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

W odpowiedzi Prezes UOKiK wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wniósł także o dopuszczenie dowodu z pisma NBP z dnia 29 listopada 2017 r. wraz z załącznikami – na okoliczność ustalenia, czy działania powoda opisane w pkt I decyzji pozwanego nr (...) mogły wprowadzić konsumentów w błąd w zakresie kursu, który będzie zastosowany do przeliczenia przy kupnie/sprzedaży walut.

Wniósł również o nieuwzględnienie wniosków dowodowych powoda w zakresie dowodu z dokumentów powołanych jako załączniki do odwołania w poz. 4 – 6 wykazu załączników tj. kopii pisma NBP z 4 czerwca 2013 r. i zdjęć fotograficznych tablic zawierających kursy walut – jako nie dotyczących ustaleń i faktów, mogących mieć znaczenie dla sprawy.

W piśmie przygotowawczym z dnia 6 listopada 2019 r. (replika) powód podtrzymał w całości odwołanie oraz zgłoszone wnioski dowodowe, a także pozostałe wnioski i twierdzenia zawarte w odwołaniu. Odnosząc się do powołanych w odpowiedzi na odwołanie zarzutów, twierdzeń i wniosków pozwanego oświadczył, że w całości są one bezzasadne i w związku z tym nie zasługują na uwzględnienie.

Ponadto wniósł o dopuszczenie następujących dowodów:

- pisma od P. M. z dnia 31 stycznia 2018 r. wraz z dowodem transakcji kupna/sprzedaży walut na okoliczność przeprowadzonej przez powoda procedury reklamacyjnej,
- treści strony 1 i 4 pisma procesowego pozwanego z dnia 12 marca 2019 r. „Załącznik do protokołu rozprawy z dnia 12 marca 2019 r.: Ustosunkowanie się do zarzutów podniesionych w piśmie powoda – (...) Sp. z o.o. w W. z dnia 28 sierpnia 2018 r.” na okoliczność przyznania przez pozwanego faktu braku powszechności stosowania przez przedsiębiorców na krajowym rynku wymiany walut w kantorach stacjonarnych tzw. „wariantu A” tablicy kursowej (informacyjnej);
- wniosku o dostęp do informacji publicznej skierowanego w dniu 19 lutego 2019 r. do Narodowego Banku Polskiego na okoliczność sugerowanego przez pozwanego istnienia materiałów w postaci „corocznych raportów z rynku wymiany walut w kantorach stacjonarnych”,

- pisma Narodowego Banku Polskiego z dnia 9 kwietnia 2019 r. stanowiącego odpowiedź na ww. wniosek o dostęp do informacji publicznej na okoliczność sugerowanego przez pozwanego istnienia materiałów w postaci „corocznych raportów z rynku wymiany walut w kantorach stacjonarnych”.

W odpowiedzi na pismo procesowe powoda pozwany podtrzymał wszystkie twierdzenia i wnioski przedstawione w odpowiedzi na odwołanie.

Odnosząc się do zarzutów, twierdzeń i wniosków przywołanych w piśmie procesowym powoda pozwany oświadczył, że w całości są one bezzasadne, a wobec tego nie zasługują na uwzględnienie.

Ponadto pozwany wniósł o dopuszczenie następujących dowodów:

- skargi konsumentka A. H. z 06.06.2018 r. dot. Kantoru w K. przy ul. (...),
- pisma NBP z 1.02.2019 r. przekazującego zanonimizowaną skargę konsumentką dot. Kantoru w K. przy ul. (...) wraz z załączoną skargą,
- pisma NBP z 5.07.2018 r. przekazującego skargę konsumentką S. M. dot. kantoru w K. – (...)wraz z załączoną skargą,
- wydruków ze strony (...) wraz z opiniami osób korzystających z czterech kantorów prowadzonych przez pozwanego (dwa w K. oraz we W. i w W.),
- wydruków ze strony (...) wraz z opiniami osób korzystających z kantorów konkurencyjnych prowadzonych w sąsiedztwie kantorów należących do pozwanego (w K., W. i W.) -na okoliczność zaprzeczenia twierdzeniom powoda i wykazania ich gołosłowności, co do rzekomej obecnie dbałości o standardy jakości obsługi klienta i staranności w zakresie przekazywanych informacji na temat obowiązującego kursu (czego wyrazem mają być m.in. pozytywne rozpatrywania składanych pisemnych reklamacji).

Pozwany wniósł również o dopuszczenie następujących dowodów:

- „Sprawozdania z działalności NBP w 2018 r.” (wyciąg),
- Raportu rocznego NBP 2018 (wyciąg)
- na okoliczność zaprzeczenia twierdzeniom powoda, który zarzucił pozwanemu nieprawdziwe rzekomo twierdzenie, że NBP jest instytucją „sporządzającą coroczne raporty z rynku wymiany walut w kantorach stacjonarnych”.

Na rozprawie w dniu 28 lutego 2020 r. pełnomocnik powoda odniósł się do złożonego przez niego wniosku o zawarcie ugody. Pełnomocnik pozwanego oświadczył, że nie widzi możliwości zawarcia ugody ze względu na aktualną działalność gospodarczą, a także na konieczność rozstrzygnięcia sprawy w interesie publicznym.

Sąd postanowił:

1. dopuścić dowody z dokumentów – załączników do pism przygotowawczych, złożonych przez strony w postępowaniu przed SOKiK,
2. dopuścić pismo przygotowawcze pozwanego z dnia 12 lutego 2020 r. k. 379 z mylnie wpisaną datą sporządzenia 12 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny.

Powód jest przedsiębiorcą wpisanym do Krajowego Rejestru Sądowego w dniu 28 września 2012 r. przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie XII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem KRS: (...).

Przedmiotem jego działalności jest między innymi prowadzenie działalności kantorowej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. Prawo dewizowe (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 679). W myśl art. 11 ust. 1 tej ustawy działalność kantorowa jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2016 r., poz. 1829 ze zm., dalej także: usdg) i wymaga wpisu do rejestru działalności kantorowej, prowadzonego przez NBP, który jednocześnie jest instytucją nadzorującą podmioty prowadzące działalność w tym zakresie. Ponadto, obowiązujące w tym zakresie, rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 24 września 2004 r. w sprawie wyposażenia lokalu przeznaczonego do wykonywania działalności kantorowej oraz sposobu prowadzenia ewidencji i wydawania dowodów kupna i sprzedaży wartości dewizowych (Dz.U. Nr 219, poz. 2200), wskazuje na warunki, w których ma być prowadzona działalność kantorowa oraz ustala standardy „kantoru” – jako lokalu, który powinien spełniać określone warunki techniczne i organizacyjne niezbędne do bezpiecznego i prawidłowego wykonywania czynności kupna i sprzedaży wartości dewizowych. Zgodnie z § 2 przytoczonego rozporządzenia kantor powinien być wyposażony między innymi w tablicę informacyjną przedstawiającą wykaz skupowanych i sprzedawanych wartości dewizowych oraz aktualne ceny (kursy) ich kupna i sprzedaży.

Ustalono, iż powód prowadzi działalność kantorową przez sieć kantorów wymiany walut w W., K. i we W., w lokalizacjach

o znacznym natężeniu ruchu turystycznego (dworce, atrakcyjne turystycznie miejsca w centrum miast, takich jak np. ul. (...) w W., czy (...) w K., wraz z okolicznymi ulicami). W wykazie kantorów złożonym przez powoda znajduje się 9 kantorów w tych miastach – (dowód k -28 t.1 akt adm.- akt głównych).

Ponadto w czasie, gdy prowadzono postępowanie administracyjne, powód przejął od innego podmiotu działającego w sieci kantorów (...) (tj. (...) Sp. z o.o.), kantor przy ul. (...) w G. (z dniem 1 kwietnia 2017 r. (dowód - pismo powoda z dnia 2 czerwca 2017 r., karta 163-164 akt głównych).

Według danych instytucji nadzorującej działalność kantorową jaką jest NBP, w Polsce działało 4990 kantorów (według stanu na 31 grudnia 2016 r.). W roku poprzedzającym funkcjonowało ich (...) (według stanu na 31 grudnia 2015 r.). Przepisy regulujące działalność kantorową (tj. ustawa Prawo dewizowe oraz rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 24 września 2004 r.), nie określają normatywnego wzoru tablicy wymiany walut, choć wskazują jakie informacje muszą być na niej zawarte, tj. nazwa waluty, cena skupu i cena sprzedaży (w złotych za określoną jednostkę danej waluty). Wymienione przepisy nie nakazują stosowania tablic kursowych z zachowaniem określonej kolejności tych obligatoryjnych elementów. Nie jest też prowadzona żadna ewidencja danych dotyczących stosowanych wariantów tabel kursów, jednak – zgodnie z informacjami przekazanymi przez NBP – tabela w niżej przedstawionym wariantcie A jest stosowana powszechnie w obrocie walutami obcymi – zarówno w obrocie krajowym, jak i międzynarodowym. Jak wskazał NBP: „zwyczajowo w tabelach z kursami walut podaje się najpierw kurs kupna danej waluty a w drugiej kolejności kurs jej sprzedaży. Klient (konsument) zarówno krajowy, jak i zagraniczny, oczekuje zatem takiego prezentowania kursów walut również w kantorach” (dowód: karta 2-5 akt (...)).

Oznaczenie A i (...) dla dwóch wariantów tablicy kursowej przyjęto na użytek niniejszego postępowania).

WARIANT A – tabela kursów kupna / sprzedaży

WALUTA	SKUP	SPRZEDAŻ
waluta 1	cena skupu w PLN	cena sprzedaży w PLN
waluta 2	cena skupu w PLN	cena sprzedaży w PLN

Od co najmniej 2013 roku, kontrolerzy NBP zaczęli odnotowywać pojawienie się innego wzoru tablicy, gdzie zastosowano odwrotną kolejność kolumn w stosunku do wariantu dotychczas stosowanego (dowód: karta 2-3 akt (...)), zgodnie z przedstawionym poniżej wariantem B.

WARIANT B – tabela kursów kupna / sprzedaży

WALUTA	SPRZEDAŻ	SKUP
waluta 1	cena sprzedaży w PLN	cena skupu w PLN
waluta 2	cena sprzedaży w PLN	cena skupu w PLN

Tabela w wariantcie B była odnotowywana przez kontrolerów NBP tylko w jednostkowych przypadkach, z których największymi podmiotami są przedsiębiorcy prowadzący sieć kantorów pod marką (...), do których należy także powód prowadzący w dacie wszczęcia postępowania przed Prezesem Urzędu 10 kantorów stacjonarnych. Jak ustalono, w swoich kantorach powód przedstawia informacje o cenach kupna/sprzedaży walut za pomocą wzoru tablicy informacyjnej w wariantcie B, tj. najpierw, w kolumnie lewej - kursy sprzedaży waluty, a następnie, w kolumnie prawej - kursy skupu. Powód wskazał również na inne kantory stosujące tablicę z kursami w wariantcie B (nie licząc kantorów grupy (...)), działające na przełomie roku 2016 i 2017 r. w K., W. i W. - w sumie 26 kantorów należących do mniejszych operatorów, głównie osób fizycznych (dowód wykaz kantorów konkurencyjnych oraz dokumentacja fotograficzna: karta 81-111 i 210-234 akt głównych).

Przykładowa tabela kursów kupna/sprzedaży walut stosowana przez (...) Sp. z o.o.

(dowód: karta 29 akt adm. głównych)

W aktach administracyjnych zgromadzono szereg reklamacji i skarg klientów zgłoszonych powodowi odnośnie do dokonanych w jego kantorach wymian walut. Jako materiał dowodowy uwzględniono tylko te z nich które sporządzono w języku polskim, ponieważ pozwany nie przedłożył sądowi polskiemu tłumaczeń przez tłumacza przysięgłego tych, które napisano w języku obcym.

Poniżej przytoczono fragmenty reklamacji wniesionych do powoda i skarg skierowanych do instytucji.

a) (...) Zakodowałam sobie w głowie inną cenę, wydawało mi się od razu coś nie tak, ale w końcu nie miałam już siły w tym deszczu i dwóch godzinach bycia na zewnątrz, z bólem kręgosłupa to wszystko rozważać na miejscu. Różnica ta dla mojego budżetu jest bardzo duża, chciałabym odzyskać USD (150 dolarów) i oddać złotówki. Mam paragon i same nominały złotówkowe (...). – k 38 akt adm. głównych;

b) (...) doszło do wymiany koron norweskich na złotówki. Pracownik kantoru po przyjęciu ode mnie pieniędzy nie podał kwoty, jaką proponuje mi za taką ilość. Wydrukował paragon i wypłacił mi pieniądze. W pośpiechu wysłałam i dopiero zobaczyłam znajdującą się na nim kwotę. Było to 331,10 zł. sprawdziłam w internecie kurs koron i był nieco większy – k 48 akt adm. głównych;

c) (...) wymieniłam w kantorze (...) 100 dolarów. Jednak brałam pod uwagę kurs waluty, który obecnie jest w Polsce – ok. 4 zł. (...) potrzebowałam pomocy, nikt z pracowników kantoru nawet widząc, że jestem obcokrajowcem nie pomógł mi i nie uprzedził, że będzie wymiana według tak niskiego kursu (...) k – 50 akt adm. głównych;

d) (...) skorzystałem z usług waszego kantoru, nie sprawdzając spakowałem paragon i pieniądze w pośpiechu do kieszeni nie zwracając uwagi, nie szukam winnego. Każdy może się pomylić. Sprzedając 200 CHF otrzymałem 591,92 zł zamiast 791,92 zł – k 52 akt adm. głównych;

e) W dniu (...) moja 83-letnia babcia wymieniała walutę 100 dolarów po kursie 2,87. Uważam, że ten kurs nie jest zgodny z wartością rynkową i tak jak w przypadku każdej transakcji mam prawo odstąpić od umowy (...).” (reklamacja TW dot. kantoru (...) Sp. z o.o. w W., ul. (...));

f) Będąc w W. przed dwoma dniami wymieniłem w Państwa filii 350 Euro. Orientowałem się po kursie, który był wystawiony w okienku (proszę zobaczyć załącznik). Ponieważ się spieszyłem, bo musiałem zapłacić za hotel, stwierdziłem na podstawie rachunku dopiero dzień później, że współczynnik który został policzony, wynosi tylko 3,2. Wiem, że w miejscach wyeksponowanych jak śródmieście, główny dworzec kolejowy czy też lotniczy macie Państwo wyższe koszty wynikające z utrzymaniem filii, jednakże prowizja w wysokości 22% wydaje mi się stanowczo za duża (...).” - k 57 akt adm. głównych;

g) Piszę w sprawie odzyskania moich pieniędzy przetrzymywanych przez kantor (...) w K., który od ponad dwóch lat odmawia ich zwrotu (...). Moja historia odbyła się podobnie – kurs na tablicy podany został nieprawidłowo co spowodowało, że zdecydowałem się na transakcję (...). Informuję również, że w razie wątpliwości można transakcję reklamować jednak jako, że cała ta firma swoją działalność opiera na oszustwie i wyłudzeniu pieniędzy, jakakolwiek reklamacja jest bezcelowa (...).” (reklamacja WW dot. kantoru (...) Sp. z o.o. w K., ul. (...));

h) (...)moja niepełnoletnia córka sprzedawała 100 Euro w państwa kantorze (...) całkiem nieświadomie nie zapoznała się z informacjami o kursach walut i otrzymała złotówki po kursie 3,17 za 1 Euro (...) – k 33 t. II akt adm. głównych;

i) Sprawa dotyczy wymiany euro w dniu 29.10.2012 w kantorze (...). Nie zwróciłam uwagi na wypłacaną mi kwotę, po wyjściu z kantoru zorientowałam się, że zamiast wypłaconej stawki 4,17 zł za 1 euro, która widnieje na witrynie kantoru otrzymałam stawkę 3,07 zł (...) – k 46 t. II akt adm. głównych;

j) W dniu 25.09.2012 r. dokonałem wymiany waluty Euro na złote. Jak wynika z załączonych dowodów w kasjer przyjął zaniżony kurs. Uznaję, że jest to pomyłka (...) k – 48 t. II akt adm. głównych;

k) (...) wymieniłam pieniądze w kantorze. (na zewnątrz widziałam tablice z cennikiem kursu walut. Praktycznie wszystkie kantory mają cenniki w kolumnach pierwszych i drugich tzn. skup i sprzedaż. Natomiast w tym kantorze było inaczej tzn. pierwsza kolumna podawała kurs sprzedaży 4,32 zł druga informowała o ilości wymiany (więcej lepszy kurs). Trzecia kolumna dotyczyła kursu skupu 3,13 zł. Spojrzałam na pierwszą kolumnę i zasugerowałam się kursem 4,32 zł (...).Następnego dnia stwierdziłam, że kurs niższy niż myślałam. Pieniądze wymieniłam po kursie 3,13 zł (...) - k 50 t. II akt adm. głównych;

l) (...) znalazłem wasz kantor. Poszedłem do środka i tam widziałem tablice i wydawało mi się, że jest dobry kurs (później okazało się, że się pomyliłem). Dałem pani, która tam pracuje 100 euro przez okienko. Ona zabrała pieniądze i oddała mi 304 zł wraz z rachunkiem. Od razu stojąc przed okienkiem policzyłem pieniądze i poprosiłem panią o tłumaczenie czemu tak mały kurs. Ona mi dokładnie wytłumaczyła o co chodzi i okazało się, że źle przeczytałem z tablicy (...) k -57 t. II akt adm. głównych;

m) Chciałem złożyć skargę na nieuczciwe praktyki kantoru (...) Sp. z o.o.. W dniu 26.05.2013 kurs kupna euro oscyłował w okolicach 4,09-4,18 PLN, podczas gdy kantor zastosował kurs 3,12 PLN jednocześnie podając dużo bardziej wyraźną informację na temat kursu sprzedaży euro(...) wykorzystując nieuwagę bądź pośpiech potencjalnych klientów. Czy istnieje kontrola nad tego rodzaju praktykami – k 59 t. II akt adm. głównych;

n) Dnia dzisiejszego, tj. 6.10.2014, w kantorze przy ulicy (...) we W. dokonałam sprzedaży 1414 euro. Wskutek fatalnego niedopatrzenia z mojej strony chciałabym odzyskać te pieniądze (...) – k 60 akt adm. (...);

o) Na lotnisku (...)w G. dokonałam wymiany 400 euro na złotówki. W pośpiechu nie zwróciłam uwagi na kurs, który rażąco różni się od kantorowego. Proszę o zwrot pieniędzy lub dopłatę do ceny, która obowiązuje w kantorach – k 67 akt adm. (...);

W odpowiedzi na składane skargi powód kierował do klientów odpowiedź o standardowej, powtarzalnej treści, w której reklamujących klientów pouczono jedynie o możliwości złożenia skargi pisemnej na adres siedziby powoda lub za pośrednictwem poczty elektronicznej. Powód co do zasady deklarował rozpatrzenie wszystkich tego rodzaju skarg pozytywnie, tj. w odpowiedziach deklarował zwrot kwoty różnicy między kursem transakcji a kursem obowiązującym tego dnia dla wysokich kwot (był to kurs o wartości porównywalnej ze średnim kursem kantorowym danej waluty obowiązującym w danym dniu), ale koniecznym warunkiem było przesłanie oryginału paragonu z transakcji na adres siedziby powoda w W. - (dowód: przykładowe odpowiedzi powoda na reklamacje, karty: 37, 39, 41, 43, 45, 47, 49, 51, 54, 56, 58 akt głównych).

Ustalono, że w latach 2014-2016 do powoda wpłynęła z powyższego tytułu następująca liczba pisemnych reklamacji konsumenckich

(z wyszczególnieniem liczby transakcji w danym roku):

2014	2014	2015	2015	2016	2016
Liczba transakcji	Liczba reklamacji pisemnych	Liczba transakcji	Liczba reklamacji pisemnych	Liczba transakcji	Liczba reklamacji pisemnych
216 663	46	266 123	45	152 193	35

(dowód, karta 50 akt (...) oraz karta 17 akt głównych)

Powyższe dane nie uwzględniają jednak reklamacji składanych na miejscu oraz związanych z tym anulowań transakcji, w związku z czym ustalono dodatkowo, że w latach 2014-2016 miała miejsce następująca liczba transakcji anulowanych (z wyszczególnieniem ilości transakcji w danym roku):

Transakcje anulowane – (...) sp. z o.o.

2014	2014	2015	2015	2016	2016
Liczba transakcji	Liczba transakcji anulowanych	Liczba transakcji	Liczba transakcji anulowanych	Liczba transakcji	Liczba transakcji anulowanych
216 663	6 252	266 123	5 570	152 193	5 011

(dowód, karta 50 akt (...) oraz karta 69 akt głównych)

Wskaźnik procentowy łącznej ilości transakcji anulowanych i złożonych reklamacji pisemnych w stosunku do całkowitej liczba transakcji w kantorach należących do powoda wyniósł:

- w 2014 r. – 2,8 %;

- w 2015 r. - 2,1 %;
- w 2016 r. – 3,3 %.

Sąd ustalił, że Prezes Urzędu dokonał ustaleń dotyczących niektórych parametrów związanych z działalnością kantorową sześciu losowo wybranych, niżej wymienionych przedsiębiorców prowadzących sieć w co najmniej dziesięciu kantorach wymiany walut:

Wykaz przedsiębiorców prowadzących działalność kantorową, objętych analizą porównawczą

lp.	Przedsiębiorca	liczba kantorów	wariant tablicy
1.	(...) Sp. z o.o. we W.	12	A
2	(...) Sp. z o.o. w W.	25	A
3.	Giełda (...) Sp. z o.o. w K.	90	A
4.	(...) S.A. w W.	841	A
5.	(...) (...) w S.	14	A
6.	(...) Sp. z o.o. w C.	12	A
	(...) Sp. z o.o. w W. (sieć kantorów (...) do których również należy Spółka)	10	B
	(...) Sp. Z o.o. w W.	9	B

(dowód: karta 145-162 akt głównych oraz karta 50 akt (...))

Zebrane dane obejmowały następujące informacje:

- wykaz prowadzonych kantorów przez przedsiębiorcę;
- wariant stosowanej tablicy z kursami wymiany walut (według prezentowanych wyżej na rys. 1 wariantów A i B;
- liczba transakcji przeprowadzonych w kantorach Przedsiębiorcy w roku 2015 i 2016;
- liczba reklamacji/skarg klientów, dotyczących transakcji przeprowadzonych w kantorach prowadzonych przez przedsiębiorcę w roku 2015 i 2016, z wyszczególnieniem ilości skarg dotyczących zastosowanego kursu wymiany

(z wyszczególnieniem zarówno reklamacji/skarg kierowanych do centrali, jak i składanych bezpośrednio w kantorach);

- liczba transakcji anulowanych (tj. takich, w których uwzględniono reklamację klienta na miejscu w kantorze, bezpośrednio po transakcji i dokonano zwrotu świadczeń) w kantorach prowadzonych przez przedsiębiorcę w roku 2015 i 2016 oraz podanie najczęstszych przyczyn anulowania transakcji;

(dowód: karta 127-128 akt głównych)

Na podstawie danych przekazanych przez sześciu przedsiębiorców oraz innego przedsiębiorcy z tej samej sieci handlowej „(...)”, do której należy powód, sporządzono poniższe zestawienia:

Przedsiębiorcy kantorowi - skargi pisemne w roku 2015 i 2016

lp.	przedsiębiorca	liczba transakcji 2015	liczba reklamacji pisemnych 2015	liczba transakcji 2016	liczba reklamacji pisemnych 2016		
1.	(...) Sp. z o.o. we W.	317 355	0	299 839	0		
2	(...) Sp. z o.o. w W.	488 000*	0	464 000*	0		
3.	Giełda (...) Sp. z o.o. w K.	32 793	0	97 961	0		
4.	(...) S.A. w W.	381 104	0	431 952	0		
5.	(...) (...) w S.	550 000**	0	550 000**	0		
6.	(...) Sp. z o.o. w C.	430 000**	0	430 000**	0		
	(...)	120 215	14	139 126	14		

	Sp. z o.o. w W.						
	(...) Sp. z o.o. w W.	266 123	45	152 193	35		

*- dane szacunkowe (z dokładnością do 1000 transakcji)

** - dane szacunkowe (z dokładnością do 10 000 transakcji)

(dowód: karta 50 akt (...) oraz karty: 17 i 145-162 akt głównych)

Przedsiębiorcy kantorowi - transakcje anulowane w roku 2015 i 2016

lp.	przedsiębiorca	liczba transakcji 2015	liczba transakcji anulowanych 2015	liczba transakcji 2016	liczba transakcji anulowanych 2016		
1.	(...) Sp. z o.o. w W.	317 355	0	299 839	0		
2	(...) Sp. z o.o. w W.	488 000*	0	464 000*	0		
3.	Giełda (...) Sp. z o.o. w K.	32 793	3	97 961	7		
4.	(...) S.A. w W.	381 104	0	431 952	0		
5.	(...) (...) w S.	550 000**	10	550 000**	10		
6.	(...) Sp. z o.o.	430 000**	0	430 000**	0		

	w C.						
	(...) Sp. z o.o. w W.	120 215	2 583	139 126	1 863		
	(...) Sp. z o.o. w W.	266 123	5 570	152 193	5 011		

*- dane szacunkowe (z dokładnością do 1000 transakcji)

** - dane szacunkowe (z dokładnością do 10 000 transakcji)

(dowód: karta 50 akt (...) oraz karty: 69 i 145-162 akt głównych)

Postanowieniem z dnia 14 listopada 2014 r Prezes UOKiK wszczął z urzędu postępowanie przeciwko powodowi , które zakończyło się wydaniem zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Warszawie zważył, co następuje:

Odwołanie podlegało uwzględnieniu.

Niniejsza sprawa dotyczyła możliwości kwalifikacji zachowania powoda, opisanego w zaskarżonej decyzji, jako wypełniającego dyspozycję art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (dalej: uokik), w brzmieniu tego przepisu aktualnym na okres stosowania przez powoda kwestionowanej praktyki. Zgodnie z tym unormowaniem, zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, przy czym przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami zachowanie przedsiębiorcy, w szczególności nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji. W ustępie 3 przywołanego przepisu wskazano jednocześnie, że nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów.

W rozpatrywanej sprawie nie budziło wątpliwości, że powód jest przedsiębiorcą i że wykonuje działalność gospodarczą także w obrocie z konsumentami. Pozostawała więc do rozstrzygnięcia kwestia, czy działanie strony powodowej, opisane w stanie faktycznym sprawy, jest bezprawne (tj. sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami) i czy narusza zbiorowe interesy konsumentów.

O bezprawności w rozumieniu powołanego przepisu można mówić, gdy zachowanie przedsiębiorcy – czyli jego działanie, jak również zaniechanie – jest sprzeczne z powszechnie obowiązującym porządkiem prawnym, a więc zarówno z normami prawnymi, jak również z zasadami współżycia społecznego i dobrymi obyczajami, przy czym te ostatnie zostały wprost wskazane w ustawie. Bezprawność jest przy tym obiektywnym czynnikiem, a więc niezależna jest od winy i jej stopnia, jak również bez znaczenia jest świadomość istnienia naruszeń. Bezprawność jest także niezależna od wystąpienia szkody.

Bezprawne praktyki muszą być ponadto wymierzone w zbiorowe interesy konsumentów, czyli muszą odnosić się do obecnych, przyszłych i potencjalnych konsumentów, a więc naruszać prawa nieograniczonej, bliżej nieokreślonej liczby konsumentów. Interes, który jest chroniony owym przepisem, to interes prawny, rozumiany jako określone

potrzeby konsumenta, które zostały uznane przez ustawodawcę za godne ochrony (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z 13 lipca 2006r., sygn. akt III SZP 3/06, OSNP 2007, nr 1-2, poz. 35).

Oceny, czy w danej sytuacji mamy do czynienia z bezprawnym naruszeniem interesu konsumentów, dokonujemy na podstawie analizy, między innymi, regulacji określonych aktów prawnych, które swym działaniem naruszył przedsiębiorca.

Stosownie do treści art. 2 pkt 4 ustawy z 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (dalej: upnpr), przez praktyki rynkowe należy rozumieć działanie lub zaniechanie przedsiębiorcy, sposób postępowania, oświadczenie lub informację handlową, w szczególności reklamę i marketing, bezpośrednio związane z promocją lub nabyciem produktu przez konsumenta. Z kolei w myśl art. 3 i art. 4 ust. 1 upnpr, zakazane jest stosowanie nieuczciwych praktyk rynkowych, tj. praktyk sprzecznych z dobrymi obyczajami i w istotny sposób zniekształcających lub mogących zniekształcić zachowanie rynkowe przeciętnego konsumenta przed zawarciem umowy dotyczącej produktu, w trakcie jej zawierania lub po jej zawarciu. Natomiast zgodnie z art. 5 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 upnpr, praktykę rynkową uznaje się za działanie wprowadzające w błąd, jeżeli działanie to w jakikolwiek sposób powoduje lub może powodować podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej umowy, której inaczej by nie podjął, a wprowadzającym w błąd działaniem może być w szczególności rozpowszechnianie prawdziwych informacji w sposób mogący wprowadzać w błąd.

Przepis art. 4 ust. 1 upnpr definiuje nieuczciwą praktykę rynkową za pomocą klauzuli generalnej, stanowiąc, że jest nią praktyka sprzeczna z dobrymi obyczajami, w istotny sposób zniekształcająca lub mogąca zniekształcić zachowanie rynkowe przeciętnego konsumenta. Natomiast w ust. 2 zawarto przykładowe rodzaje nieuczciwych praktyk, opisanych szerzej w art. 5-11 ustawy (przy czym praktyki te nie podlegają ocenie w świetle przesłanek określonych w ust. 1). Na otwarty katalog tych praktyk wskazuje użycie w art. 4 ust. 2 upnpr sformułowania „w szczególności”. Oznacza to, że mogą istnieć inne, niewymienione w ustawie, nieuczciwe praktyki rynkowe, a ich sankcjonowanie możliwe jest poprzez zastosowanie klauzuli generalnej.

Należy także podkreślić, że ustawa o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym zakazuje zarówno faktycznego, jak i potencjalnego zniekształcania zachowań rynkowych konsumentów. Bez znaczenia pozostaje przy tym kwestia motywacji, zamiaru, czy świadomości sprawcy. Nie jest konieczne, aby niedozwolone działanie było podjęte np. z zamiarem osiągnięcia zysku, wprowadzenia w błąd. Już samo zagrożenie interesu konsumentów stanowi przedmiot ochrony prawnej.

W zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK przyjął, że powód dopuścił się wprowadzającej w błąd i naruszającej zbiorowe interesy konsumentów praktyki, polegającej na prezentowaniu obowiązujących kursów wymiany walut w układzie kolumn odwrotnym od powszechnie przyjętego (tj. w kolumnie lewej kursy skupu walut a w kolumnie prawej kursy sprzedaży), które to działanie – w ocenie Prezesa - może wprowadzać konsumentów w błąd w zakresie kursu, który będzie zastosowany do przeliczenia przy kupnie/sprzedaży walut.

Praktyka wprowadzająca w błąd to każda praktyka, która w jakikolwiek sposób wywołuje skutek w postaci co najmniej możliwości wprowadzenia w błąd „przeciętnego konsumenta”, do którego jest skierowana lub dociera, i która ze względu na swoją zwodniczą naturę może zniekształcić jego zachowanie rynkowe (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 9 lutego 2011 r., sygn. akt VI ACa 694/10, System Informacji Prawnej Lex nr 1220720).

Działalność kantorowa jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (poprzednio: ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej) i wymaga wpisu do rejestru działalności kantorowej. Działalność ta została uregulowana przede wszystkim w rozdziale 4 ustawy z 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe (dalej: PD). Zgodnie z art. 14 ust. 1 pkt 4 tej ustawy, przedsiębiorca, który wykonuje działalność kantorową, jest obowiązany zapewnić lokal i jego wyposażenie spełniające warunki techniczne i organizacyjne niezbędne do bezpiecznego i prawidłowego wykonywania czynności bezpośrednio związanych z działalnością kantorową. Natomiast art. 17d PD zawiera delegację ustawową dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych, aby po zasięgnięciu opinii Prezesa Narodowego Banku Polskiego, określił, w drodze

rozporządzenia, niezbędne wyposażenie lokalu przeznaczonego do wykonywania działalności kantorowej, a także sposób prowadzenia ewidencji i wydawania dowodów kupna i sprzedaży wartości dewizowych, mając na uwadze zapewnienie bezpieczeństwa obrotu gospodarczego w zakresie wykonywania tej działalności. Na mocy tej delegacji, Minister Finansów wydał 24 września 2004 r. rozporządzenie w sprawie wyposażenia lokalu przeznaczonego do wykonywania działalności kantorowej oraz sposobu prowadzenia ewidencji i wydawania dowodów kupna i sprzedaży wartości dewizowych. W § 2 ust. 2 pkt 2 lit. a tego aktu przewidziano, że lokal, w którym ma być prowadzona działalność kantorowa (kantor) należy wyposażyć w tablicę informacyjną przedstawiającą wykaz skupowanych i sprzedawanych wartości dewizowych oraz aktualne ceny (kursy) ich kupna i sprzedaży. Należy podkreślić, że nie istnieje żaden normatywny wzorzec tego rodzaju tablicy informacyjnej, w szczególności nie sprecyzowano, jak ma wyglądać tego rodzaju tablica informacyjna, jaką ma mieć wielkość, jakiego ma być typu (elektroniczna, suchościeralna, kredowa, magnetyczna, korkowa etc.). Wymaga się jedynie, by zawarto na niej trzy kategorie danych, tj. (1) wykaz wartości dewizowych będących przedmiotem obrotu w danym kantorze, (2) aktualny kurs kupna oraz (3) aktualny kurs sprzedaży tych walut. Nie wskazano natomiast, w jaki sposób mają być prezentowane te informacje, np. że należy je przedstawiać w tabeli w układzie pionowym (kolumnowym), albo poziomym (wierszowym), jaką wielkość i rodzaj czcionki należy zastosować, czy w jakiej kolejności prezentować wymagane dane, pozostawiając decyzję w tym zakresie uznaniu przedsiębiorców prowadzących kantory. W związku z tym, na rynku usług kantorowych stosowane są różne modele tablic informacyjnych przedstawiających kursy wymiany walut. W toku niniejszego postępowania ustalono, że stosowane są, między innymi:

- wariant tablicy, w którym wartość kursów kupna walut zamieszczana jest w kolumnie po lewej stronie, a wartość kursów sprzedaży w kolumnie po prawej stronie (wariant A),
- wariant tablicy, w którym w kolumnie po lewej stronie zamieszczana jest wartość kursów sprzedaży walut, a w kolumnie po prawej stronie wartość kursów kupna (wariant B),
- tablice prezentujące ceny kupna i sprzedaży poszczególnych walut w układzie poziomym (tj. w jednym wierszu jedna cena, a w kolejnym wierszu druga cena – odpowiednio za skup/sprzedaż - danej waluty).

Powód umieszczał w swoich kantorach tablice informacyjne opracowane według wariantu B. Przy czym, wbrew stanowisku prezentowanemu w zaskarżonej decyzji, brak jest podstaw do przyjęcia, że wariant A tablicy jest powszechnie stosowany, ponieważ stwierdzenie to nie zostało poparte przez Prezesa Urzędu przekonującymi dowodami. Sam pozwany przyznał, że nie jest prowadzona żadna ewidencja danych, dotyczących modeli tabel kursów stosowanych przez przedsiębiorców prowadzących kantory. Organ nie przeprowadził w tym zakresie należytego badania rynku, ograniczając się jedynie do wystąpienia w toku postępowania do zaledwie sześciu, losowo wybranych, przedsiębiorców prowadzących sieć co najmniej 10 kantorów wymiany walut. Z tego względu, dane przedstawione przez te podmioty nie mogą zostać uznane za miarodajne i wystarczające do poczynienia ustaleń odnośnie do całego rynku usług kantorowych.

Sąd zgadza się z linią postępowania Prezesa UOKiK, który nie widząc podstaw do postawienia powodowi zarzutu bezprawności postępowania na gruncie przepisów prawa pozytywnego przeszedł do dociekań, czy postępowanie to nie naruszało „dobrych obyczajów”. W tym celu pozwany Prezes starał się dowieść, że na właściwym w sprawie rynku istnieje utrwalony zwyczaj (obyczaj) posługiwania się powszechnie przez przedsiębiorców w kantorowej sprzedaży walut tablicami kursów wymiany walut w wariantcie A. Niestety istotnym błędem w przeprowadzonym postępowaniu administracyjnym było faktyczne zaniechanie ustalenia właściwego rynku geograficznego w sprawie. O ile rynek produktowy został ustalony jednoznacznie i prawidłowo jako rynek usług wymiany walut w kantorach stacjonarnych, to nie ma pewności czy odnosił się do sytuacji na rynkach lokalnych kilku największych miast w Polsce i czy owa lokalność dotyczyła jedynie ich centrów turystycznych i logistycznych – lotnisko, dworce kolejowe - właśnie tam usytuowane są kantory powoda, czy też obszarów tych miast w ich granicach administracyjnych.

Powód zdaje się wyraźnie nawiązywać do rynków lokalnych na których działa, gdyż wskazuje na praktyki swoich konkurentów w zakresie stosowania tablic kursów walut w wariantach A lub B. Z tych też obszarów pochodzą wszystkie reklamacje i skargi klientów.

Jednak ja wynika z danych porównawczych przedstawionych w zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK objął analizą porównawczą warianty używanej tablicy kursów walut przedsiębiorców z siedzibami we W., W., K., W. i C.. Wskazywać to może na przyjęcie przez organ ochrony konkurencji i konsumentów ogólnokrajowego rynku poddanych ocenie usług.

Jednak przy takim założeniu Prezes UOKiK powinien był przeprowadzić miarodajną do wielkości tego rynku analizę wyboru przez przedsiębiorców układu kolumn na tablicach kursów wymiany walut, co, zdaniem Sądu, było konieczne dla ustalenia czy na relevantnym rynku ogólnokrajowym daje się zaobserwować powszechne prezentowanie kursów wymiany według wariantu A.

Jest dla Sądu oczywiste, że pozwany nie sprostął temu zadaniu przedstawiając dane w tym zakresie tylko od sześciu konkurentów powoda oraz powołując się na opinię NBP z pisma z K 2 – 5 akt (...). Tymczasem chociaż ustalono w decyzji, że w Polsce działa ok. 5000 kantorów to już zaniechano ustalenia do ilu przedsiębiorców one należą, co może mieć istotne znaczenie dla ustalenia powszechności analizowanych w sprawie zachowań przedsiębiorców, a nie ich placówek (kantorów). Bezsporne jest bowiem, że na rynku działają przedsiębiorcy mający jeden, kilkanaście, a nawet kilkaset kantorów.

Reasumując w ocenie Sądu Prezes UOKiK powinien był przeprowadzić w sprawie jednoznaczną delimitację rynku właściwego i przy użyciu logicznej i racjonalnej metodologii przedstawionej powodowi ustalić istnienie konkretnego zwyczaju w detalicznym stacjonarnym obrocie walutami w kantorach. Wymagało to samodzielnej analizy rynku z udziałem wielokrotnie większej niż sześciu liczby przedsiębiorców i uznania stanowiska NBP na ten temat jako informacji do ewentualnego potwierdzenia, a nie jako niemal koronnego dowodu w sprawie.

Gdyby nawet w przedmiotowej sprawie został udowodniony zwyczaj posługiwania się przez właścicieli kantorów wariantem A tabeli kursów wymiany walut nadal nie byłyby spełnione wszystkie przesłanki bezprawności praktyki stwierdzonej w zaskarżonej decyzji.

Na Prezesie UOKiK ciążyłby bowiem jeszcze obowiązek przeprowadzenia dowodu na okoliczność, że stosowanie w obrocie wariantu A tabeli kursów walut jest zwyczajem (obyczajem) „dobrym”, a posługiwanie się wariantem B takiej tabeli jest obyczajem „złym” – naruszającym obyczaj „dobry”. Do tego punktu rozumowania nie dotarto jednak w zaskarżonej decyzji.

Natomiast pozwany Prezes Urzędu skupił się na analizie danych drugorzędnych dla porządku przywołanych w końcowej części ustaleń Sądu, takich jak porównanie liczby reklamacji i anulowanych transakcji u powoda i sześciu wybranych do analizy jego konkurentów. Rację ma powód, który ustosunkowując się do tych danych stwierdził, że liczba reklamacji w stosunku do przeprowadzonych operacji na poziomie ok. 3 % nie jest wystarczająca do uznania, że doszło do zaburzenia na rynku skutującego zagrożeniem uzasadnionych interesów konsumentów. Z kolei liczba transakcji anulowanych znacznie wyższa u powoda niż u konkurencji może być przejawem swojego rodzaju „polityki” nie wchodzenia w spory z kontrahentami bez uznawania stosowania zarzuconej praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów. Dokładne ustalenie przyczyn anulowania transakcji wymagałoby przeprowadzenia w tym kierunku części postępowania administracyjnego.

Ponadto, zdaniem Sądu, bez znaczenia pozostaje to, iż jeden z wyżej opisanych wariantów tablic informujących o kursach walut w kantorze jest częściej stosowany od drugiego, skoro oba modele odpowiadają obowiązującym przepisom prawa, a poza tym – jak zauważono - przedsiębiorcy wykorzystują w tym zakresie jeszcze inne wzorce. Konkludując, ustalenia pozwanego o istnieniu jednego, powszechnie stosowanego wzorca tablicy kursowej, stanowiącej wyposażenie kantoru wymiany walut, są dowolne i nie znajdują oparcia w materiale dowodowym sprawy.

Gdyby nawet przyjąć, że na krajowym rynku obrotu walutami w kantorach stacjonarnych jest powszechnie stosowany wariant A tablicy kursów walut, to decyzja również podlegałaby uchyleniu.

Dla prawidłowej oceny praktyki rynkowej stosowanej przez powoda, a zwłaszcza jej wpływu na zachowania rynkowe konsumenta, konieczne jest bowiem uwzględnienie cech adresata ocenianej praktyki, którego ustawa określa jako „przeciętnego konsumenta”. W oparciu o definicję zawartą w art. 2 pkt 8 upnpr należy przyjąć, że przeciętny konsument, to osoba dostatecznie dobrze poinformowana, uważna, ostrożna i rozsądnie krytyczna. Jak wskazuje się w orzecznictwie, wzorzec ten nie może być jednak definiowany w oderwaniu od konkretnych warunków ustalonych w sprawie oraz od realiów środowiskowych. Oceny zakresu informacji oraz poziomu uwagi i ostrożności dokonuje się bowiem z uwzględnieniem czynników społecznych, kulturowych, językowych i przynależności danego konsumenta do szczególnej grupy konsumentów, przez którą rozumie się dającą się jednoznacznie zidentyfikować grupę konsumentów, szczególnie podatną na oddziaływanie praktyki rynkowej lub na produkt, którego praktyka rynkowa dotyczy, ze względu na wyodrębnione cechy, takie jak np. wiek, niepełnosprawność fizyczna lub umysłowa. W realiach niniejszej sprawy należy zatem przyjąć, że przeciętny konsument, to osoba dostatecznie dobrze poinformowana, uważna, ostrożna i rozsądnie krytyczna, świadomie podejmująca decyzje na podstawie dostępnych informacji. Należy przy tym podkreślić, że usługa wymiany walut w kantorze (tj. kupna lub sprzedaży wartości dewizowych) ma charakter nieskomplikowany, powszechny, a skorzystanie z niej nie wymaga posiadania przez przeciętnego konsumenta specjalistycznej wiedzy. W zasadzie podstawowym wymogiem, jaki stawiany jest konsumentowi w aspekcie rozpatrywanej sprawy, jest posiadanie zdolności czytania ze zrozumieniem oraz dokonywania arytmetycznych operacji mnożenia. Względy doświadczenia życiowego nakazują przyjąć, że umiejętności te są opanowane przez klientów kantorów.

Kantory powoda wyposażone były w tablice informacyjne, na których wykaz skupowanych i sprzedawanych wartości dewizowych oraz aktualne ceny (kursy) ich kupna i sprzedaży zostały przedstawione w formie tabeli w układzie kolumnowym (pionowym). W pierwszej kolumnie wskazano rodzaj waluty, a niektóre tablice zawierały dodatkowo flagę państwa, w którym obowiązują dana waluta, co dodatkowo ułatwiało odszukanie konkretnych danych. W drugiej kolumnie wskazano kurs sprzedaży, a w trzeciej kurs kupna/skupu waluty. Dodatkowo użyto także zwrotów anglojęzycznych „sell”/”we sell” oraz „buy”/”we buy”, co niewątpliwie stanowiło ułatwienie dla klientów będących obcokrajowcami, a zwłaszcza turystów. Tablice te nie prezentowały więc jakichś skomplikowanych wykresów, czy wielokolumnowych tabel z mnogością informacji, w których trudno odnaleźć poszukiwane dane. Informacje zamieszczone na tablicach kursowych powoda były prawdziwe, czytelne, przejrzyste, zredagowane w sposób zrozumiały dla przeciętnego konsumenta (vide przykładowo tablica zeskanowana we wcześniejszej części uzasadnienia). W oparciu o powyższe ustalenia, w ocenie Sądu, nie można uznać, aby stosowanie przez powoda opisanych wyżej tablic - w szczególności zaś, by prezentowanie w lewej kolumnie ceny sprzedaży, w prawej ceny kupna, a nie odwrotnie, jak tego oczekuje Prezes UOKiK - mogło wprowadzić przeciętnego konsumenta w błąd w zakresie kursu, który będzie zastosowany do przeliczenia przy kupnie lub sprzedaży walut, a w rezultacie, aby praktyka ta mogła godzić w zbiorowe interesy konsumentów. Jak już zauważono, jedyne co było konieczne do poprawnego ustalenia przez klientów kantorów prowadzonych przez powoda, aktualnej ceny kupna lub sprzedaży określonej waluty na podstawie tablicy kursów walut, było uważne odczytanie pełnej informacji zaprezentowanej na tej tablicy. Biorąc pod uwagę, że przekaz informacji na tablicach opracowanych przez powoda był zgodny z prawdą, czytelny, jasny i jednoznaczny, to niedopełnienie przez konsumenta powyższej – wydawałoby się oczywistej – czynności, nie stanowi o zachowaniu przez niego wymaganej uważności, ostrożności i należytej staranności w dbaniu o własne interesy, a w konsekwencji nie zasługuje na ochronę prawną. Na to, że ewentualne błędy w ustaleniu prawidłowej ceny kupna lub sprzedaży waluty wynikały z niefrasobliwości i nieroztropności samych konsumentów, wskazują jednoznacznie przywołane w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji reklamacje klientów, w których powoływano się na brak koncentracji, nieuważę, pośpiech, brak zastanowienia, zniecierpliwienie jak również nieostrożność przy odczytywaniu ceny waluty z tablicy. Taki powód niesatysfakcjonującej transakcji podawany był w przeważającej większości reklamacji zgromadzonych w aktach administracyjnych i zacytowanych w ustaleniach Sądu.

Zdaniem Sądu, nieuprawniona jest ocena kwestionowanej zaskarżoną decyzją praktyki powoda, w kontekście stosowania przez niego istotnie zaniżonych kursów skupu walut, w stosunku do obowiązującego w danym dniu kursu średniego wymiany danej waluty. Po pierwsze, wskazana okoliczność nie była objęta zarzutem Prezesa w niniejszej sprawie, a jej ustalenie oraz ocena nie stanowiły przedmiotu postępowania administracyjnego w tej sprawie. Po drugie, ze stanowiska prezentowanego w sprawie zarówno przez pozwanego, jak i NBP oraz aprobowanego przez Sąd wynika, że w świetle obowiązujących przepisów prawa istnieje swoboda polityki cenowej (tj. swoboda kształtowania przez przedsiębiorców cen) w zakresie ustalania kursów sprzedaży i kupna walut w kantorach wymiany walut (tak np. pisma NBP z 5.04.2013 r., k. 126 – dowód nr 7 załączony do repliki powoda z 28.08.2018 r., z 4.06.2013 r., k. 45 – załącznik nr 2 do odwołania i z 14.02.2014 r., k. 124 - dowód nr 5 załączony do repliki powoda z 28.08.2018 r. oraz notatki do postanowień Prezesa UOKiK nr (...) z 4.02.2014 r., k. 127verte-128verte – dowód nr 8 załączony do repliki powoda z 28.08.2018 r. i nr (...) z 2.11.2016 r., k. 129verte-131verte - dowód nr 9 załączony do repliki powoda z 28.08.2018 r.).

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego, nie można przyjąć, że pozwany uprawdopodobnił, iż praktyka zarzucona powodowi w zaskarżonej decyzji wypełnia przesłankę bezprawności, co oznacza tym samym brak podstaw do stwierdzenia w rozpatrywanej sprawie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów. W konsekwencji, bezpodstawne było nałożenie na powoda - w trybie art. 28 uokik - obowiązków opisanych w punkcie I, II i III sentencji decyzji Prezesa UOKiK Nr (...) z 10 sierpnia 2017 r.

Wydaje się też racjonalną uwaga de lege ferenda kierowana przez Sąd do Prezesa UOKiK, wskazująca, że pożądane jest uregulowanie wzoru tablicy wymiany kursów walut w prawie dewizowym lub akcie wykonawczym do niego tak jak uczyniono to już w części państw europejskich.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 479^{31a} § 3 k.p.c., Sąd uchylił zaskarżoną decyzję znajdując do tego uzasadnione podstawy w odwołaniu powodowego przedsiębiorcy.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o - wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. - zasadę odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że na koszty należne powodowi, jako stronie wygrywającej sprawę, złożyły się: wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł - ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, w brzmieniu ustalonym z dniem 26 października 2016 r. – opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz opłata sądowa od odwołania w wysokości 1.000 zł.

Sędzia SO Andrzej Turliński